

Franjo Frančič

Anima

Zdaj pa nimam več besed

Veš, to noč sem te pogrešal,
 tisti ritem besed fotografskega spomina,
 kakšno staro nemško, kakšno nebeško,
 kot čarodej si znal,
 čudil sem se, puščavniku, svetniku,
 rekel si,
 pusti sodrgo od črede,
 ne trkaj na njihova vrata,
 a jaz,
 klovn,
 izgubim, preden stavim,
 potem si prebiral iz zapiskov,
 pisal pesem za jelene,
 sklanjal sem se nad tvojim umirajočim obrazom,
 stisnil si mi roko:
 še pridi, kmalu pridi!

(Juretu Deteli, za mnoge noči in dneve,
 ki jih je darežljivo delil z mano)

Parecag, 5. oktobra 1993

Anima

Trideset dni samote,
 da bi prebil zidove,
 kamne jem,
 da bi premagal strahove,
 a se svet zapre,
 ne, duša ne more iz kletke.
 Z drugimi očmi dvojniki spregovori,
 spet se naselim v hišo umrlih sanj,
 spet bom lovec,
 spet divjad.

Iskanja

Poskril sem nože in zrcala,
 zaprl okna in vrata, še usta neba,
 sedem dni nisem spregovoril,
 sedem noči zatisnil očesa,
 sedem pesmi izpisal,
 a so me vseeno našli,
 kri je bila v zrcalo,
 tulil sem z volkovi,
 se gostil s prejo sanj,
 lačen življenja in sit časa.